

[Indenrigsministeren.]

lem henstiller til mig at drøfte hele dette Spørgsmaal med Justitsministeren, skal denne Henstilling selvfølgelig blive taget til Følge.

Dette Spørgsmaal er imidlertid ikke — og det er det ærede Medlem selvfølgelig ogsaa klar over — det Spørgsmaal, som § 3 omfatter, og som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har talt om. § 3 drejer sig ikke om, hvorvidt Afslag skal begrundes eller ikke, men om, hvorvidt den paagældende Ansøger har Ret til at forlange Erklæringer, der af Myndigheder og andre er afgivet i Sagen, udleveret; og her er det, Paragraffen har sin Betydning, idet det har en Værdi, at Erklæringer vedrørende ikke-danske Statsborgere kan afgives i fuld Frihed uden Tanken om, at den til enhver Tid skal kunne afgives til de paagældende Ansøgere.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen sagde, at han saa ikke, at Bestemmelsen havde nogen som helst Forbindelse med det, det var citeret i Landstingsudvalgets Betænkning om det nøje Samarbejde, der er mellem Lovgivningsmagt og Administration paa dette Omraade. Jo, det er der, der er en meget nøje Forbindelse, idet Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang man skal kunne forlange Erklæringer udleveret vedrørende Andragender, man indsender, kun kan have sin Rod i dette at sikre mod Vilkaarlighed over for Ansøgerne. Og her tillader jeg mig at sige, at der findes intet Omraade inden for Lovgivning og Administration, hvor der er givet en saadan Sikring imod, at Vilkaarlighed udøves fra Administrationens Side mod de enkelte Andragere eller Ansøgere — ikke paa noget Omraade findes der en saadan parlamentarisk Kontrol udøvet af alle udvalgsberettigede Partier som netop inden for Indfødsretslovgivningen. Og netop fordi det er Tilfældet, har det høje Ting ikke Grund til at nære nogen Betænkelighed ved Vedtagelsen af denne Paragraf.

Det ærede Medlem sagde, at denne Kontrol kunde ikke have stor Værdi, hvis ikke alle de Afslag, der blev givet i Indenrigsministeriet, kom til det paagældende Udvalgs Kundskab. Det ligger virkelig saaledes, at der hvert Aar fra Indenrigsministeriet til det paagældende Udvalg af-

gives en Fortegnelse over Hundreder af Ansøgere og Angivelse af Aarsagerne til, at de paagældende har faaet Afslag.

Jeg skal hermed anbefale at stemme imod det af Kommunerne stillede Ændringsforslag og at vedtage Lovforslaget, som det her foreligger.

Hasle: Jeg takker den højtærede Minister for Tilsagnet om at ville tage dette Spørgsmaal op til Behandling, for man kan jo nok fra alle Sider være enig i — og det tror jeg ogsaa, den højtærede Minister er —, at det er urimeligt at have en Bestemmelse som denne i en Lov af denne Art, der i øvrigt kun er bestemt til at gælde for det paagældende Aar. Det er jo for dem, der skal arbejde med disse Sager, naar Tiden er gaaet og man har glemt det, ikke lige netop det Sted, man vilde søge en Undtagelsesbestemmelse fra Loven af 1866.

Jeg er i øvrigt enig med den højtærede Minister i, at der er adskillige Omraader, hvor Administrationen ikke bør begrunde sine Afgørelser. Det bør den f. Eks. i Almindelighed vistnok ikke i Benaadnings-sager. Jeg er ogsaa enig i, at man skal være forsigtig med at give Begrundelser. Jeg tror, det var i Kästenbaum-Sagen, at den højtærede Justitsminister havde givet som noget af en Begrundelse i hvert Tilfælde, at alle de underordnede Myndigheder ikke kunde anbefale Benaadningsandragendet. Jeg synes, en saadan Form er uheldig, for det faar herved let Udseende af, at Ministeren siger til Andrageren og Offentligheden: Jeg vilde saamænd saa gerne, jeg, Justitsministeren, men jeg kunde ikke, fordi alle de underordnede Myndigheder gik imod! Det var sikkert ikke den højtærede Justitsministers Mening, at det skulde opfattes saaledes — men det faar meget let Udseende deraf. Derfor er jeg enig med den højtærede Indenrigsminister i, baade at man skal være forsigtig med Begrundelser, og at der skal kunne gives Undtagelsestilfælde, ligesom selve Offentlighedsprincippet maa undergives visse Indskrænkninger. Og her er jeg altsaa efter nøje Overvejelse kommet til det Resultat, at man netop paa dette Omraade, Indfødsretslovgivningen, kan forsvare at holde Offentligheden udenfor paa Grund af det nøje Samarbejde, der finder Sted mellem Indenrigs-